

Τὸ ἀκροατήριον δὲν ἐσύριξε. Χειρότερον. Οὔτε συριγμοῦ, πῶν ἤξιωσαν. Ἡ ἐπιείκεια εἶναι ἡ χειρότερα προσβολή.

Κάπας.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ

(Ἐρ τῷ λιμένι Πειραιῶς)

Ἐπόψε σβύνουνε μαζί ὁ ἥλιος κ' ἡ χαρά μου

Ἄχ, μάθε ἀπ' τὰ μάτια μου πῶς νὰ μὴν κλαῖς, καρ-
[διά μου.

Ὁ ἥλιος βασιλεύει, νὰ, καὶ φεύγομε ἴστα ξένα,

Ἐχετε ἄγεια, χρόνια τρελλὰ, ἀγάπαις, περασμένα,

Ἄθηναις μου, νύχτες ξανθαῖς, ξανθὴ μου, ὄνειρά μου,

— Ἀπόψε σβύνουνε μαζί ὁ ἥλιος κ' ἡ χαρά μου . .

(Ἐρ τῷ πελάγει)

Σήμερα δίχως κύματα, ἡ θάλασσα σαλεύει.

Ἐέρω μιὰ κόρη, ἴπου κρυφὰ ἀγκάθια δὲν πιστεύει·

Ἐέρω δυὸ χεῖλια ὀλόδροσα, δυὸ χεῖλια, ὅπου λένε

Ὅσ' ἀγαποῦν καὶ φεύγουνε μακριὰ ἴστα ξένα κλαῖνε.

Καλό· ἴστα μάτια τῆς καρδιάς τὸν πόνο ἀς γυρεύη.

— Σήμερα δίχως κύματα, ἡ θάλασσα σαλεύει.

(Ἐρ Ἀλεξανδρείᾳ).

Νὰ πέθανε . . . καὶ νὰ φορῇ τὴν φορεσιά της ἄλλη!

Λύπη, γι' αὐτὸν π' ἀγάπησε, δὲν ἔχει πειδὸ μεγάλη.

Τὸν γαλανὸ μας οὐρανὸ, σὰν ἔφευγα, νὰ κλαίω,

Κ' ἐδῶ τὸν ἴδιο οὐρανὸ νὰ ἔχω βρῆ: ὦραϊο,

Καθάριο, ὀλογάλαζο καὶ ἀσημένιο πάλι!

— Νὰ πέθανε . . . καὶ νὰ φορῇ τὴν φορεσιά της ἄλλη!

Νίκος.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΤΕΡΓΕΣΤΗΝ.

Τὸ κατὰ τῶν ἀμαξηλατῶν καὶ λεμβούχων (ἐπὶ τῇ εὐκαι-
ρία πρόσθε καὶ καρθουνοπωλῶν) μῖσός μου ὑπῆρξεν ἀεί-
ποτε θανάσιμον· τὴν φορὰν ταύτην οἱ ἀνωτέρω δζέντλε-
μαν μοὶ ἐγένοντο μισητότεροι καὶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἐάν
ἤμην Ἑλληνικὴ κυβέρνησις θὰ συνεκάλουν νέαν ἐπιστρατεῖαν
πρὸς κατατρόπωσιν τῶν Βασιβουζούλων αὐτῶν τῆς ἑλληνι-
κῆς φυλῆς. Ὁ Πειραιεὺς λεμβούχος ἠρέσθη εἰς τρία μόνον
φράγκα ὅπως μὲ φέρῃ μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου. Ὁ Πατρὶνὸς
(λεμβούχος) μοὶ ἐζήτησε πέντε, καὶ ἐπειδὴ τῷ ἔδωκα τρία
μοὶ ἐξετύλιξε μίαν γλῶσσαν μεγαλειτέραν τῆς κώπης του,
χάριν τῆς ὁποίας ἐγὼ ἐπεθύμησα τὴν στιγμήν ἐκείνην νὰ
ἤμουν ὀλίγον βαρκάρης διὰ νὰ τοῦ πληρώσω τὸ ὑπόλοιπον
τῆς πενταφράγκου ἀξιώσεώς του μὲ γροιθοκοπήματα εἰκο-
σόφραγκα. Εἰς τὴν Κέρκυραν ὁ λεμβούχος δὲν ὑστέρησε τῶν
δύω συναδέλφων, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ παράπονα αὐτοῦ
καὶ αἱ ἀξιώσεις ἦσαν εἰλημμένα ἐκ τοῦ λεξικοῦ τῆς Ἀγγλι-
κῆς προστασίας, ὥστε πολλὰ τούτων παρῆλθον ἀνοητεῖ.

*

Ἀπὸ Πατρῶν καὶ πρὶν ἔτι φθάσω εἰς τὴν Κέρκυραν ἐγ-
κατέλειψα τὴν πεφιλημένην μου Ἑλλάδα, ἐπιδιβασθεὶς ἐπὶ
ἀτμοπλοίου ἀγγλικοῦ. Μόλις ἀνῆλθον τὴν κλίμακα τῆς
Alsatian, καὶ ἰδοὺ ἐμφανίζεται ἐνώπιόν μου ἄνθρωπος ὅστις
προϋποθέτων ὅτι ὄφειλον νὰ γνωρίζω τὴν γλῶσσάν του:

— Have you any thing? μὲ ἔρωτᾷ.

— That is the question! τῷ ἀπαντῶ καὶ ἐγὼ, δείξας
πρὸς αὐτὸν τὸ φορτσέρι μου, μὴ ἔχων πρόχειρον ἄλλ' οὔτε
γνωρίζων ἴσως ἄλλην ἀγγλικὴν φράσιν.

**

Εἰς τὴν Κέρκυραν ἐφθάσα μετὰ νυκτὸς γαλήνιον πλοῦν·
κατὰ τὴν ἐκείσε διαμονήν μου τρία τινὰ κατώρθωσα νὰ
ἐπισκεφθῶ, καὶ ὁμολογουμένως ἀξία λόγου· 1) τὸν Ἅγιον
Σπυρίδωνα, ὅστις μετ' ἐκπλήξεως ἔμαθον ὅτι εἶναι ἰδιοκτη-
σία Κερκυραίου τινὸς ἱερέως, ὥστε μόνον περὶ αὐτοῦ δύνα-
ται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἔχει τὸν ἅγιον μέσα του κατ' ἀντίθεσιν
τοῦ λεγομένου συνήθως· ἔχει τὸ διάολο μέσα του. 2) τὸ
θέατρον ἐν ᾧ ἐδίδετο φρικώδης ἡ Somnambula, καὶ 3) τὸ
φρενοκομεῖον τὴν ἔδραν ταύτην τῆς βασιλείας τῶν οὐρα-
νῶν. Ὁ σὶδρ Τζανῆς, γνωστὸς εἰς πᾶσαν τὴν Ἀθηναϊκὴν
κοινωνίαν, ἦτο ἡ πρώτη ψυχὴ τὴν ὁποῖαν συνήντησα εἰς τὴν
Παράδεισον ἐκείνην, κατ' ἀντίθεσιν τῆς Κολάσεως τοῦ Ἀν-
του.

— Καὶ ἐν μᾶς μιλήτε νὰ σᾶς χαρῶ; καὶ κάμνετεν πῶς
ἐν θυμούστενε τὸν συμπατριώτη τοῦ Κοραῆ! ἦτο ἡ ἐρώ-
τησίς του . . .

Ἄλλος κάτοικος τοῦ ἀλλοφρονούντος ἐκείνου κόσμου:

— Κύριε Γεράσιμε, μοὶ λέγει, εἶμαι πατριώτης σου καὶ
δὲν μοῦ μιᾶς;

— Ἄ! ναὶ τοῦ εἶπον, καὶ πῶς ἐδῶ;

— Ἄ! καὶ δὲν τὸ ξέρεις; τὸ κῆρλιον! ἢ μοὶ ἀπήντη-
σεν ἐν συνειδήσει τὴν ὁποῖαν δὲν συνήντησα εἰς οὐδένα
τῶν ἐχεφρονούντων Ἑλλήνων· καὶ ἔκαμα τὴν σκέψιν, ὅτι
διὰ τὸν Σωκράτην, τὸν τελειότερον τῶν θνητῶν, φρονούντα
ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη τελειότης συνίσταται εἰς τὸ γνῶθι σαυ-
τόν, θὰ ἐχρησίμειεν ὡς κάτοπτρον ἢ τρελλὴ ἐκείνη ὑπαρ-
ξίς.

**

Μετὰ διήμερον οὐράνιον πλοῦν ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσ-
σῃ ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν γαλατομπόρευ-
σον περιφέρειαν δὲν φαίνεται οὔτε ἕχνος ξηρᾶς, ὅπου ὁ
ἥλιος καὶ ἡ σελήνη ἀνατέλλουν καὶ δύουσιν ἐν ὅλῃ αὐτῶν
τῇ χρυσῇ καὶ ἀργυρᾷ στρογγυλότητι, ὅπου ὁ οὐρανὸς-τὴν
νύκτα-παρουσιάζει τὴν εἰκόνα κανδηλοφωτιστοῦ μιναρῆ
Βυζαντινῆς ἐκκλησίας, ὅπου ὁ ὀφθαλμὸς τρέχει μέχρι τοῦ
ἀπείρου χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη διατρέψεως ὄρους τινὸς,
ὅπου ἡ διάνοια θέλει νὰ ἐκταθῇ εἰς ὅλον τὸ ἀχανές ἐκεῖνο
διάστημα, καὶ νὰ περιλάβῃ ἐν ἑαυτῇ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ
ὅπου ἡ καρδιά κατακλύζεται ὑπὸ ὠκεανοῦ αἰσθημάτων,
μετὰ διήμερον λοιπὸν οὐράνιον πλοῦν ἐν τῇ θαλάσῃ ἐκεί-
νῃ, πρῶτον τινὰ ἠγκυροβόλουν ἐν Τεργέστη.

**

Καὶ τώρα θέλεις ἴσως εἰκόνα τῆς πόλεως ταύτης ἣτις
ἔχει τὴν Ἰταλίαν μητέρα καὶ τὴν Αὐστρίαν μητρειάν. Ὁ
σοὶ τὴν δώσω ἐν ὀλίγοις, ἐπιφυλασσόμενος ἀργότερον νὰ
σοὶ κάμω ἀκριβῆ αὐτῆς περιγραφὴν ἀφοῦ τὴν ἴδω καὶ τὴν
γνωρίσω καλῶς.

Μέγαρον κολοσσαῖα, ὀδοὶ λιθόστρωτοι, γέφυραι ζωγραφι-
καί, πλατεῖαι μὲ ἡρώα, περίπατοι παραθαλάσσιοι καὶ μπο-
σκέτα, Ἑβραῖοι καὶ Ἑλληνες τραπεζίται, βόες καὶ ἄλογα

οὐγγρικά, στρατός Αυστριακός, tramway καὶ omnibus, μπουρραίαι καὶ καφενεῖα οὐράνια, γυναῖκες καὶ προαγωγοὶ ἀναρίθμητοι, καταστήματα πολυπραγμονοῦντα (μὲ πολλὰ πράγματα) παλάτια Revoltella καὶ Μαξιμιλιανού, *Bilblai* Βουρβώνων, Δούδ καταστήματα καὶ λέσχει, θέατρα καὶ μουσικαί, κοντσέρτα καὶ ἐπὶ τέλους μπόρα, ἰδοὺ τί ἄποτε λαῦσι τὴν Τεργέστην. Ἄλλ' ὅτι κυρίως προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν καὶ κινεῖ τὴν ἐκπληξιν ἐνταῦθα εἶναι ἡ ὠραιότης τῶν γυναικῶν πάσης τάξεως· καὶ ὁμως τίς θὰ τὸ ἐπίστευε, ἡ βασιλεὺς καλλονὴ καὶ ἐδῶ εἶναι Ἑλληνίς! Φέρει τὸ ἐπώνυμον τοῦ τυφλοῦ ποιητοῦ, καὶ ἴσως τὸ ὄνομα τῆς ἡρώϊνης τοῦ.

Ἡ Τεργέστη, ὡς αἱ πλείστα τῶν εὐρωπαϊκῶν πόλεων, εἶναι λιθόστρωτοι· ἐν ταῦτοις μέρος αὐτῆς, ἰδίως τὸ φέρον πρὸς καλοκαιρινὸν περίπατον, τὸ *μπασκέτο* λεγόμενον, εἶναι ἀλιθόστρωτον. Ἐδῶ λοιπόν, ὅθεν ἡ θέα εἶναι μαγευτικὴ καὶ ἡ σκόνη νεφελώδης ἔρχομαι, ὁσάκις ἐπιθυμήσω πολὺ τὴν πρωτεύουσάν μας, καὶ ἀναπνέω, ἀναπνέω ἀτμοσφαῖραν Ἀθηναϊκὴν, — ὡς ὁ Χότζας ἀριόνιον — μέχρις ὅτου πάθω ἀπὸ δύσπνοιαν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου δακρῦσῶσι ἐκ. . . . τοῦ χώματος, καὶ τότε κατέρχομαι μὲ τὴν συνειδήσιν κατασκονισμένην ὅτι ἐξεπλήρωσα τὸ καθήκόν μου.

* *

Πλὴν τῆς Ἀθηναϊκῆς αὐτῆς ἀναμνήσεως ἔχομεν ἐνταῦθα καὶ ὀλίγον 21. Ὁ Ἀντώνιος, ὁ περιδότης Ἀντώνιος, καὶ ἡ χαλὴ σύντροφός του περιβάλλονται μὲ φουστανέλλαν καὶ φέσιον, ἡ χαλὴ περιστάνει μοιραίως τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ Ἀντώνιος ἀρματωλὸν ἴσως τῆς ἐνδόξου ἐποχῆς μας, καὶ ψάλλουσιν ἀμφότεροι μανιώδεις τὸ—ᾠ λιγερὸν—Μαυρ'εῖν' ἡ νύκτα στὰ βουγά—Ὁ Ἕλληνα ἔσπαθῶναι—Ἀπ' τὰ κόκαλα βγαλμένη καὶ τὰ παρόμοια διεγερτικὰ, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ μὲν Ἕλληνες — πολλοὶ τῶν ὁποίων εἶναι φυγόστρωτοι—χειροκροτοῦσιν ἐνθουσιῶδως, οἱ δὲ Τριεστῖνοι ἀσυνειδήτως παρακολουθοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῶν.

* *

Τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον ἐνταῦθα εἶναι πολυπληθὲς καὶ πολυσημαῖον, διότι οἱ ἀποσελοῦντες αὐτὸ ὁμογενεῖς εἶναι πλουσιώτατοι καὶ καταλογίζονται ἐν τῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου· εἶναι καθόσον ἤκουσα φιλοπάτριδες καὶ ἔτοιμοι νὰ ὑποστῶσι πᾶσαν θυσίαν ἐν ἐνδεχόμενῃ ἔθνικῃ ἀνάγκῃ. Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Τεργέστη πρόξενος κ. Βιπτούρης κέκτηται τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν τε Ἑλλήνων καὶ τῶν ξένων, τύπος ἀληθῶς εὐγενείας καὶ ἰκανότητος προξενικοῦ ὑπαλλήλου.

* *

Θέλεις νὰ σε εἶπω τώρα καὶ ὀλίγα περὶ τῆς Μάρθας μου; Ἐχει γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ὠραίαν στρογγύλην κεφαλὴν γαλακτίνου χρώματος, τὸ σῶμά της εἶναι μέτριον, ἀλλὰ κομψὸν καὶ εὐλύγιστον περιεβλημένον ἀέποτε μελανὴν ἑσθήτην, ἔχει ἀνεπτυγμένην πολὺ τὴν διάνοιαν μ' ἄλλην τὴν μικρὰν αὐτῆς ἡλικίαν, καὶ τὰ αἰσθήματα φιλικώτατα. Κατ' ἀρχὰς μοι προσηνέχθη ἀγρίως, βραδύτερον ψυχρῶς· βαθμηδὸν ὁμως ἐξοικειώθη μετ' ἐμοῦ, μοι ἔδωκε δείγματα συμπάθειας, καὶ ἐπὶ τέλους ἐγένετο ἡ καλλιτέρα μου φίλη· καὶ—δὲν θὰ τὸ πιστεύσῃς—τὴν στιγμὴν καθ' ἣν σοὶ γράφω τὴν ἐπιστολήν μου, ἡ μικρὰ μου φίλην κάθεται ἐπὶ τῶν γονάτων ροχαλιζοῦσα καὶ ὄνειρευμένη ἴσως εὐσαρκόν τινα ποντικόν, ἢ σπαράττουσα εἰς τοὺς ὀδόντας της μαρίδα.

— Ἐλα Μάρθα, μὲ ἰθέρμανε; ἀρκετὰ, πήγαινε σὺ σ' τὴν

κουζίνα, καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον διὰ νὰ ρίψω τὴν ἐπιστολήν μου αὐτὴν. Καὶ ἡ Μάρθα ἀνεγείρουσα τὴν μέσην καὶ ἀνορθοῦσα τὴν οὐρὰν πηδᾷ κάτω τῶν γονάτων μου μὲ ὀλίγα—ρὸν, ρὸν, ρὸν σημαίνοντα ἴσως *au-revoir* τὴν ἐσπέραν.

ONION EIS ALBANIAM **Dock.**

ΤΑ ΤΑΒΑΝΟΞΥΛΑ.

Περὶ δύο ὑψηλῶν.

Ὁ εἰς εἶναι φριτητής· ὅταν θέλουν νὰ τοῦ ὁμιλήσουν οἱ συμφοιτηταὶ του, ἰδοὺ ἡ συνήθης των ἑκφρασις :

— Κατέβα νὰ σοῦ πῶ κάτι τι.

Ὁ ἄλλος διπλωμάτης.

Ἄμα τὸν εἶδεν ὁ ραδινοὺς ἐπίστρατος Π. λέγει εἰς φίλον του :

— Αὐτὸς θὰ ἔχει χιόνια σ' τὸ κεφάλι του ἀπὸ πέρσι.

ΤΡΕΛΛΑΙΣ

Πρέπει νὰ γελάσῃ τις πρὶν εὐτυχῆσῃ, ἐκ φόβου μήπως ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ γελάσῃ.

Ἡ καρδία γυναικὸς μοῦ φαίνεται εἶδος σαλωνίου· πάντοτε κατορθώνει τις νὰ εἰσέλθῃ ἄμα τοῦ κάμου λίγη ἀντικάμαρα.

Περίεργον! Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ οὐδέποτε διεκρίθησαν ἐπὶ νύκτῃ στοργῇ.

Πρὸ πολλοῦ ζητῶ νὰ γίνω οἰκονόμος, ἀλλ' ὅτι πάντοτε θέτω κατὰ μέρος· εἶναι—ἡ οἰκονομία.

Ὁ παράφρων κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει τὸν δούλον—ὅτι δὲν εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του.

Πολλὰς γυναικας δυνάμεθα νὰ κατακτήσωμεν· ὀλίγας ὁμως νὰ καταδαμάσωμεν.

Τὸ πνεῦμα διὰ τὸν ἄνδρα εἶναι ὅτι ὁ κορσὲς διὰ τὴν γυναῖκα.

Ἡ περιφρόνησις εἶναι συνήθως τὸ τελευταῖον δόχρωμα εἰς ὃ καταφεύγομεν ἑλλείψει ἐπιχειρημάτων.

Τὸ λόγιον τοῦ Εὐαγγελίου : Καὶ ἔσονται οἱ πρῶτοι ἔσχατοι δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ ἀληθές, διότι οὐδέποτε ὁ πρῶτος ἑραστής γυναικὸς εἶναι ὁ τελευταῖος.

Μεταξὺ δύο γυναικῶν, μιᾶς μεγάλης καὶ ἄλλης μικρᾶς, θὰ ἐπροτίμων τὴν δευτέραν, διότι ἡ φιλοσοφία λέγει : Δύο κακῶν προκειμένων, τὸ μὴ χεῖρον *εἰλασοο*.

Οἱ μὲν ἄνδρες λέγουν : Οἱ φίλοι τῶν φίλων μας εἶναι φίλοι μας. Αἱ δὲ γυναῖκες λέγουν : Οἱ φίλοι τῶν ἑραστῶν μας εἶναι ἑρασταὶ μας.

Commerson